

Sat

Samoila

Plictisul ancestral
Râde
În gura mare
Când liniștea deasă
În tine vâslește
Plimbându-și
Tăcerea
Ce îi prisosește.
De la înălțimea
Pe care
Ai poposit ,
Vezi
Un fir de apă
Curgătoare
Cu mersu-i șerpuit.
Privești atent
O-ngrămădire
De case
Pline de vieți
Ce se trezesc
Ca după un chef
În boscheți.
În curți, ogrăzi,
Pe drum
Vezi oameni
Și-o casă de cult,
Flori pe terase
Și ciripit de păsări
Lângă vorbitul
Incult.
Zărești o moară,
O fată,
Un soldat
Cu sabie și bici,
Lopeți și pluguri,
Gâște
Și furnici.
Toate acestea
Sunt cuprinse,
Acum
Ca și-altădat□,
În ceea ce lumea
Numește

POEZII ONLINE

Veşnicul sat.